

Mannen og kjærringa

Nedskrevet av Lindeman i 1870 etter Ole Andersen.

Dette er en variant av visa som Landstad tok med i sine Norske Folkeviser i 1853:

Mannen og keringi

Mannen og kona sette seg ned
Snakket um nytt og gamalt:
Kann du minnast hoss det bar til
at me tvo kom isaman?
Du tar inki draga dei øslunne fram,
eg er likså god kering som du er mann.
Hurra fer meg og fer deg!
Denne dagin gløymer eg aldri!

Mannen han seg til skogin geng
han kartar up påkanne fire,
kona sat heime bannad of svor:
du skal dei sja'v få slite.
Mitte på golvi der helt dei ting
så stolar og bord dei dansad umkring.
Hurra fer meg og fer deg!
Denne dagin gløymer eg aldri!

Mannen han seg på dynni geng
han møter si granne-kvinne:
No hev eg slåst med keringi mi
så både mine augo renne.
Og hev du nå slåst med keringi di
så hev hon vel bankad tjoverryggin din.
Hurra fer meg og fer deg!
Denne dagin gløymer eg aldri!

Mannen tok keringi og sette på sit kne:
Tru du vilde vera tåleg!
du kan vera kering, lat meg vera mann
og lat det så vera rolegt!
Nei heiltup fer de deg kering er
derfyri skal du lyda meg.
Hurra fer meg og fer deg!
Denne dagin gløymer eg aldri!

Detti varde i vikunne tri
kona vart verre og verre,
mannen han stod på sine berre kne,
han kallad si hustru herre.
Detti tott eg var et underlegt spel
at mannen skal gå som keringi vil.
Hurra fer meg og fer deg!
Denne dagin gløymer eg aldri!